

הבלדה על רבי שלמה אבן גבירול

חי בשנת 1100 לספירה
בתקופת "תור הזהב" בספרד

עד שקם לרשב"ג מושיע בדמות יקוטיאל אבן חסן
שאהב את שיריו ותמך במעשיו גדול כקטן.
רשב"ג נהנה מטוב ליבו, חסה בצילו
וגמל לו בשירי הלל על טוב ליבו.

אך תקופת האושר חלפה והגיעה שעת משבר.
יקוטיאל איבן חסאן הוצא להורג בשל עלילת שקר.
רשבג נשא קינה מרה על פטרונו
ונשאר מיותם ועגום ללא מגינו.
האסון התעצם והחשיך על רשב"ג את עולמו
כשאנשי סרגוסה עירו יצאו במלוא כוחם נגדו.
לא יכלו להכיל את פאר יצירתו
ולא סלחו לו על פריחת גאוותו.

חילוקי הדעות ביניהם גברו בשל פירושו למקרא
ויחסו לפילוסופיה היוונית נחשבה לעבודה זרה.
תהום נפערה בין רשב"ג ואנשי עירו סרגוסה
והמשורר נאלץ לברוח ויצא מן העיר בתבוסה.
בעיר בה התגורר ויצר עוד מימי נעוריו,
נותרו השנאה הזלזול והדחייה כלפיו.

אך כוס החוכמה הרוותה צימאוננו,
מילאה נשמתו והדפה יגונו.
אהבת התבונה נשואת תשוקתו
היתה מזונו בכל ישותו.

רשב"ג מיצה עד תום ביצירותיו את יכולותיו
והקדיש את חייו לימי קודש וחול שיבואו אחריו.
הוא הכניס את הקונבנציות(מוסכמות)לכור היתוך פנימי
והוציאן כיצירות קנוניות במבע אישי עצמי.

רשב"ג נולד בעיר המוסלמית מלגה שבספרד,
מהיוולדו נועד להיות משורר ויוצר מיוחד.
בעודו צעיר לימים התייתם מהוריו,
ונשאר בודד וגלמוד להמשך חייו.
מחלה חשוכת מרפא גדשה את סבלו
והשקיעה בים הבדידות את מר גורלו.
נפשו התייסרה....כאיוב חש רדוף
מיתמות, מעוני ומחלת הגוף.

אך כוס החוכמה הרוותה צימאוננו,
מילאה נשמתו והדפה יגונו.
אהבת התבונה נשואת תשוקתו
היתה מזונו בכל ישותו.

יצירתו נחצבה מאוצר התרבות היהודית
וסגנונו הסתעף משורשי התרבות הערבית.
מידיעת מדעי הטבע ופילוסופיה בינתו גדלה
וליבו נמלא גאווה משמו הנודע לתהילה.

רשב"ג בז למנעמי החיים והקים מולם בצורה,
בשל תחושת גאונות התעוררה כלפיו שנאה וגברה..
מנודה וערירי בחר את תכלית לחייו-
את רוח היצירה והשירה שנבעה כמעין מנעוריו.

מאז היותו צעיר שר שירי הלל לנדיבי לבב,
נתמך על ידם, הם מלאו מחסורו וחסותם פרשו עליו.
פטרונו רבי שמואל הנגיד זכה מפיו לשירי הלל,
אך אלה נשכחו מלב בשל ביטוי אחד כושל-
דימוי שירת שמואל הנגיד לצינת הלילה,
הסתירה את הילולת שירי התהילה הנעלה.
למרות התנצלותו הכנה לא כהה העלבון
ורשב"ג נשאר ללא מגן, ידיד ופטרונו.

עוד בחייו הכין לעצמו רשב"ג מפעל הנצחה
והחליט על תהליך הפרדת נפשו מגופו בשמחה.
רשב"ג ציפה בכל מאודו למותו
כדי להתאחד עם האל הנצחי לפי אמונתו.

וכשמצא את מותו בוולנסיה כשהוא רק בן 31 שנים,
השאיר אחריו ירושה לעתיד כמעין יצירות על זמני.